

VIII W 1263/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie, VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Marta Bujko

Protokolant: Magda Celej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7.01.19 r.

przeciwko

A. C.

synowi J. i I. urodzonemu dnia (...) we W.

obwinionemu o to, że w dniu 2 stycznia 2018 r. ok. godz. 13:15 w W. przy ul. (...) na drodze publicznej kierując pojazdem Tarpan o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (I badanie-wynik 0,72 mg/l, II badanie-wynik 0,60 mg/l) nie zachował należytej ostrożności i parkując pojazd nie zabezpieczył go przed stoczeniem w wyniku czego pojazd stoczył się na zaparkowany pojazd R. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 2 kw w zw. z art. 46 ust. 5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

I) obwinionego A. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 2 kw, z tym, że ustala, iż obwiniony A. C. w czasie czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości i za to na podstawie art. 86 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 (tysiąca) złotych,

II) na podstawie 118 § 1 i 2 kpw oraz art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2018 r. A. C. poruszał się samochodem marki T. o nr rej. (...) po drodze publicznej – ul. (...) od strony ul. (...) w W.. Około godziny 13:15 A. C. zaparkował pojazd na drodze publicznej – ul. (...), która jest położona na delikatnym wzniesieniu, a następnie go opuścił. Pojazd zaczął powoli się staczać, uderzając w stojący nieopodal samochód marki R. (...) nr rej. (...), zaparkowany przy pasie zieleni. W żadnym z pojazdów nie znajdowały się inne osoby.

Całość zdarzenia widział patrolujący okolicę funkcjonariusz policji - P. P.. Podszedł on do A. C.. W trakcie rozmowy P. P. oraz towarzyszący mu funkcjonariusz H. W. wyczuli od mężczyzny woń alkoholu.

Dokonano zatrzymania A. C. i przebadano go na zawartość alkoholu. Wynik badania alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu wykazał: w I badaniu 0,72 mg/l, w II badaniu 0,60 mg/l. A. C. przyznał, że w godz. 10:00-11:00 spożył alkohol w postaci wódki w ilości 0,4 l.

Na miejsce zdarzenia wezwana została załoga ruchu drogowego, która dokonała rozliczenia kolizji.

A. C. został obwiniony o to, że w dniu 2 stycznia 2018 r. ok. godz. 13:15 w W. przy ul. (...) na drodze publicznej kierując pojazdem (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (I badanie-wynik 0,72 mg/l, II badanie-wynik 0,60 mg/l) nie zachował należytej ostrożności i parkując pojazd nie zabezpieczył go przed stoczeniem w wyniku czego pojazd stoczył się na zaparkowany pojazd R. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 2 kw w zw. z art. 46 ust. 5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

zeznań P. P. k.22-24, 94v.

zeznań H. W. k. 94v.

zeznań M. M. k.95

dokumentacji - k. 13-8, 12-20

Wobec prowadzenia rozprawy w trybie zaocznym (art. 71 § 4 kpw) od obwinionego nie odbierano wyjaśnień. Sąd oparł swoje rozważania na pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie.

Przesłuchani w sprawie w charakterze świadków funkcjonariusze policji – **P. P.** (k. 22-24, 94v.) **i H. W.** (k. 94v.) złożyli wyczerpujące i uzupełniające się zeznania, na podstawie których ustalono powyższy stan faktyczny. Obaj policjanci złożyli szczególnie istotne zeznania co do okoliczności, dla których uznali, że obwiniony w chwili jazdy był nietrzeźwy. Okoliczności te znajdują odzwierciedlenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 7), z którego wynika oświadczenie obwinionego o konsumpcji w czasie ok. 2-3 godzin przed zatrzymaniem wódki w ilości 0,4 l jak i dokonane pomiary na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. P. P. opisał zarówno przebieg jazdy obwinionego, sam moment staczania się pojazdu jak i okoliczności jego zatrzymania. Wskazał ponadto, że w trakcie czynności obwiniony zaprzeczał, aby to on prowadził samochód i przedstawiał różne, wzajemnie wykluczające się wersje wydarzeń. Powyższe okoliczności co do kontaktu samochodu marki T. o nr rej. (...) z samochodem marki R. (...) nr rej. (...) znajdują ponadto odzwierciedlenie w protokołach oględzin (k. 14-15). Zeznania ww. świadków są obustronnie zgodne a ponadto wzajemnie się uzupełniają. Przekonująco opisują powody, dla jakich uznali, że w chwili jazdy obwiniony był nietrzeźwy. Zeznania te stanowią w pełni wartościowe i wiarygodne dowody, znajdujące potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

W charakterze świadka przesłuchana została ponadto **M. M.** (k. 95) – współwłaścicielka uszkodzonego pojazdu marki R. (...) nr rej. (...). Potwierdziła uszkodzenia swojego samochodu, natomiast w związku z tym, że nie posiadała szczegółowej wiedzy na temat zdarzenia, jej relacja – choć uznana za w pełni prawdziwą – nie przyczyniła się do ustalenia stanu faktycznego.

I tak z **protokołu oględzin** pojazdu marki T. o nr rej. (...) wynika, że widoczne są na nim uszkodzenia w postaci zarysowania prawego progu i prawych drzwi (k. 14).

Z **protokołu oględzin** pojazdu R. (...) nr rej. (...) wynika, że samochód posiada zarysowanie przedniego i tylnego prawego zderzaka oraz prawego klosza (k. 15).

Podkreślić także należy, że z **protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym** (k. 7) wynika, że obwiniony A. C. był w stanie po użyciu alkoholu (I badanie 0,72 mg/l, w II badanie 0,60 mg/l).

Autentyczność i prawdziwość zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej. W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i w pełni

wystarczający do ustalenia, że to obwiniony jest sprawcą przypisanego mu w sentencji wyroku czynu, polegającego na tym, że w dniu 2 stycznia 2018 r. ok. godz. 13:15 w W. przy ul. (...) na drodze publicznej kierując pojazdem (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i parkując pojazd nie zabezpieczył go przed stoczeniem w wyniku czego pojazd stoczył się na zaparkowany pojazd R. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czyn ten, z uwagi na nietrzeźwość obwinionego, wypełnia znamiona wykroczenia z art. 86 § 2 kw.

Zgodnie z art. 86 § 2 kw kto, będąc w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Wykroczenie to jest wykroczeniem materialnym, dla jego bytu jest bowiem niezbędne spowodowanie określonego skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oceniając zachowanie obwinionego in concreto należy zaznaczyć, że spowodował on zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie to było związane z naruszeniem art. 46 ust. 5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym (PoRD), zgodnie z którym kierujący pojazdem jest obowiązany w czasie postoju zabezpieczyć pojazd przed możliwością jego uruchomienia przez osobę niepowołaną oraz zachować inne środki ostrożności niezbędne do uniknięcia wypadku. Obowiązek, nałożony na każdego kierującego jakimkolwiek pojazdem drogowym w przepisie art. 46 ust. 5 PoRD jest sformułowany w sposób tak oczywisty i przejrzysty, że nie powinien budzić jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Jest logicznym, iż biorąc pod uwagę ryzyko związane z komunikacją drogową, każdy uczestnik ruchu jest zobligowany do zachowania ostrożności i pozostawienia pojazdu w takim stanie, aby pozostawiony bez opieki pojazd nie spowodował zagrożenia dla otoczenia w którym się znajduje, w tym postronnych osób i przedmiotów. Na kanwie niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę ukształtowanie terenu w miejscu, gdzie obwiniony pozostawił pojazd, właściwe byłoby np. zaciągnięcie hamulca ręcznego czy pozostawienie wajchy skrzyni biegów w pozycji pierwszego biegu.

Badanie obwinionego wykazało 0,72 mg/l i 0,60 mg/l w wydychanym powietrzu.

Zgodnie z dyspozycją art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy:

1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość

lub

2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 1000 zł. Sąd wziął pod uwagę zachowanie obwinionego, który nie był w stanie zapanować nie tylko nad swoim pojazdem, ale również nad swoim zachowaniem (k. 19 – notatka z rozmowy A. C. z obrońcą, przy udziale świadka H. W.) swoim zachowaniem, stwarzając realne i bardzo poważne zagrożenie zaistnienia wypadku. Alkohol u kierowcy pojazdu mechanicznego nie tylko obniża jego zdolności psychomotoryczne (zdolność postrzegania, reagowania itp.), ale także - czemu niejednokrotnie dał wyraz w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy - rozluźnia hamulce moralne, zwiększa pewność siebie, zuchwalstwo i zmniejsza obawę przed odpowiedzialnością karną za popełnione przestępstwo. Ponadto nietrzeźwość stanowi jedną z podstawowych przyczyn wypadków w ruchu drogowym, w których zostają ranni lub giną inni użytkownicy drogi. Tylko więc odpowiednio surowe potraktowanie obwinionego będzie mogło czynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Z tego też względu orzeczona kara musiała być karą na tyle surową, aby pozwoliła mu na zrozumienie swojego postępowania, jak również stanowiąc dla niego odpłatę za czyn, którego się dopuścił. Sąd nie doszukał się w przedmiotowej sprawie okoliczności łagodzących. Wysokość grzywny jest więc adekwatna do możliwości zarobkowych, stosunków rodzinnych i majątkowych obwinionego, albowiem ponoszenie konsekwencji finansowych związanych z wyrządzonym wykroczeniem nieuchronnie obciąża również najbliższych. Obwiniony jest osobą dorosłą, w pełni dojrzałą, popełniając wykroczenie, godził się więc na konsekwencje związane z przyszłym, ewentualnym skazaniem. Sąd stwierdził, że będzie w stanie zapłacić grzywnę w całości i jednorazowo.

Sąd obciążył obwinionego całości kosztami postępowania. Zdaniem Sądu, zasądzenie wszelkich kosztów postępowania od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa, powinno mieć charakter swoistej dolegliwości związanej z wagą czynu. Wysokość zasądzonych kosztów nie wpłynie na gospodarkę finansową obwinionego.

Stąd też, Sąd orzekł jak w sentencji.